

end ganske tiltræde den Mening, der ved Saagens første Behandling blev udtalt her af et Medlem, der ogsaa har været Medlem af Udvalget (Krieger), at en saadan Henviisning vilde være det Samme som, at man vilde overlade til Domstolene at dømme, ikke om, hvad der nu er Lov, men om, hvad der burde være Lov. Naar man vilde overlade det til Domstolene at bedømme, om ikke Placaten af 13de October 1824 efter de nu indtraadte Forhold burde være at forandre paa den Maade, som af Forskjellige er blevet antaget, vilde det i Virkeligheden være at overlade det til Domstolene enten at have Ret til at omgjøre, hvad den lovgivende Magt havde gjort, eller at kunne foreskrive den lovgivende Magt, hvordan den skulde forholde sig ved Forandringen af en Lov, om hvis Forandring der var opløstet Spørgsmaal. Dette vilde efter Udvalgets Skjøn være en Forrykkelse af det Forhold, der maa bestaae mellem Domstolene og den lovgivende Magt. Udvalget har saaledes ikke kunnet komme til andet Resultat, end at der fra Retfærdighedens Side ikke kan gjøres Indvendinger mod det Lovforslag, der her foreligger, og heraf er det jo da ogsaa en Følge, at Udvalget ikke kan tilraade Vedtagelsen af det Underændringsforslag, der er blevet stillet af en æret Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Melchior), som gaar ud fra den modsatte Forudsætning.

Udvalget har iøvrigt i det Hele fundet Lovforslagets Bestemmelser at være hensigtsmæssige, og det er derfor ogsaa kun lidet betydelige Ændringer, som det har fundet Grund til at foreslaae. Jeg skal blandt disse først nævne de Ændringer, som det har foreslaaet til §§ 2 og 5. Efter Lovforslaget, saaledes som det nu er affattet, skal der, inden den Taxation, som omhandles i § 2, foregaaer, i Henhold til dets § 5 være udarbejdet Planer, som ere beskabte af Kongen, angaaende den fremtidige Bebyggelse af Terrainet mellem Fæstningsværkerne og Demarcationslinien, og ved disse Planer skulle ikke blot de Veie være fastsatte, der skulle begrænse dette Terrain, men ogsaa de øvrige Veie og Gader, hvorom det maatte findes hensigtsmæssigt allerede paa den Tid, da Planerne lægges,

at tage Bestemmelse. Dette har Udvalget nu ikke kunnet finde Andet end rigtigt. Det er imidlertid naturligt, at man kun kan udtale det i Principet, og at der foreløbig ikke lader sig bestemme noget Nærmere om, hvorledes disse Veie skulle affattes. — Men det forekommer Udvalget tillige at være klart, at, naar dette Princip lægges til Grund, da maa man ogsaa ved den Taxation, som skal finde Sted, efterat de omhandlede Planer ere lagte, tage Hensyn til de Veie og de Gader, der allerede i de saaledes lagte Planer maatte være afstukne. Læser man imidlertid § 2 og § 5's 1ste Stykke, kan man ikke Andet end komme til nogen Tvivl i saa Henseende, en Tvivl, som har sin naturlige Grund deri, at disse Dele af Lovforslaget have deres Rødder i det tidligere Udkast, hvori man ikke havde tænkt sig, at Planerne skulde gaae videre end til netop at fastsætte Begrænsningen af Terrainet. Det er denne Uklarhed, som Udvalget har villet hævde ved de Ændringer, som det har foreslaaet til §§ 2 og 5; de gaae saaledes kun ud paa at tilvejebringe en Harmoni i Lovforslagets Bestemmelser, som man har meent ellers vilde savnes. — Jeg skal dernæst gjøre en Bemærkning med Hensyn til Udvalgets Ændringsforslag til § 8. § 8 bemyndiger jo Regjeringen til at afhænde Fæstningsterrainet til Kjøbenhavns Commune. Men spørger man nu, hvilket Haab der kan havees om, at en saadan Afhændelse vil lykkes, saa forekommer det Udvalget, at man ikke kan Andet end nære megen Tvivl om, hvorvidt en sliq Afhændelse virkelig vil kunne haabes opnaaet, hvis man vil forlange, at Overdragelsen til Communen kun kan finde Sted mod en Straf fra Først af fastsat Kjøbesum. Det er forekommet os vanffeligt at troe, at Communen vilde kunne indlade sig paa en saadan Hafardcontract, som en saadan Overdragelse efter Forholdene upaatvileligt vilde blive, medmindre Kjøbesummen i alt Fald blev fastsat saa lavt, at Statskassen paa den anden Side umuligt kunde være tjent dermed, og at det umuligt kunde ønskes, at denne skulde indlade sig paa Afhændelsen. Det er forekommet os rimeligt, at Communen langt lettere vilde gaae ind paa at overtage det omhandlede Terrain, naar man blot lod den være Forretnings-